ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 21ης Απριλίου 2010 *

Στην υπόθεση Τ-361/08,

Peek & Cloppenburg, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία),

van Graaf GmbH & Co. KG, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία),

εκπροσωπούμενες από τους V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde και J. Pause, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον S. Schäffner,

καθού,

ενώ παρεμβαίνον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου είναι, αφού του επιτράπηκε να υποκατασταθεί στα δικαιώματα του Office of the Permanent Secretary, The Prime Minister's Office, Thailand (Ταϊλάνδη), του αντιδίκου κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, το

The Queen Sirikit Institute of Sericulture, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Agriculture and Cooperatives, Thailand (Ταϊλάνδη), με έδρα το Μπανγκόκ (Ταϊλάνδη), εκπροσωπούμενο από τον A. Kockläuner, δικηγόρο,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά της απόφασης του τέταρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 10ης Ιουνίου 2008 (υπόθεση R 1677/2007-4), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της εταιρίας Peek & Cloppenburg και του Office of the Permanent Secretary, The Prime Minister's Office, Thailand,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro (εισηγήτρια), πρόεδρο, Σ. Παπασάββα και N. Wahl, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

εκδίδει την ακόλουθη,

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 29 Οκτωβρίου 2004 το Office of the Permanent Secretary, The Prime Minister's Office, Thailand (Ταϊλάνδη), υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε [και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το κατωτέρω εικονιστικό σημείο:

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται στις κλάσεις 24 και 25 υπό την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, σχετικά με τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών όσον αφορά την καταχώριση των σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για κάθε μία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 24: «Μετάξι»,

— κλάση 25: «Ενδύματα από μετάξι».

4 Η αίτηση αυτή δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 24/2005, της 13ης Ιουνίου 2005.

5 Στις 7 Σεπτεμβρίου 2005 η μία από τις δύο προσφεύγουσες της παρούσας υπόθεσης, και συγκεκριμένα η Peek & Cloppenburg, άσκησε ανακοπή δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009) κατά της καταχώρισης του εν λόγω σήματος, ισχυριζόμενη ότι υπήρχε κίνδυνος σύγχυσης, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 [νυν άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 207/2009].

6 Η ανακοπή στηριζόταν στη γερμανική καταχώριση υπ' αριθ. 30336340 του παρακάτω εικονιστικού σήματος:

7 Το σήμα αυτό είχε κατατεθεί στις 18 Ιουλίου 2003 και εγκριθεί στις 14 Ιουνίου 2004 για τα ακόλουθα προϊόντα και τις ακόλουθες υπηρεσίες των κλάσεων 18, 25 και 35:

— κλάση 18: «Είδη από δέρμα, ειδικότερα ζώνες, τσάντες και άλλες θήκες (περιλαμβανόμενα στην κλάση 18), καθώς και δερμάτινα είδη μικρών διαστάσεων, ειδικότερα πορτοφόλια για κέρματα, πορτοφόλια, τσαντάκια κλειδιών, ομπρέλες»,

— κλάση 25: «Ενδύματα (συμπεριλαμβανομένων των υφαντών και πλεκτών) για γυναίκες, άνδρες και παιδιά, ειδικότερα ενδύματα εξωτερικού χώρου, εσωτερικού χώρου, αναψυχής και αθλητισμού, παπούτσια, στα οποία περιλαμβάνονται και οι μπότες και οι παντόφλες»,

— κλάση 35: «Διαφήμιση, διοίκηση επιχειρήσεων, διαχείριση επιχειρήσεων, εργασίες γραφείου, επίδειξη προϊόντων, διανομή δειγμάτων για διαφημιστικούς σκοπούς, δημοπρασίες αγαθών και υπηρεσιών, μελέτη αγοράς».

8 Η ανακοπή στρεφόταν κατά του συνόλου των προϊόντων που αφορούσε η αίτηση καταχώρισης.

9 Με απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2007 το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή, με το αιτιολογικό ότι τα επίμαχα σήματα δεν ήταν παρόμοια και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος σύγχυσης εντός του κοινοτικού εδάφους.

10 Στις 26 Οκτωβρίου 2007 η Peek & Cloppenburg άσκησε προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ κατά της απόφασης του τμήματος ανακοπών.

11 Στις 15 Νοεμβρίου 2007 η Peek & Cloppenburg υπέβαλε στο Deutsches Patent- und Markenamt (γερμανικό Γραφείο Σημάτων και Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας) αίτηση μεταβίβασης του προγενέστερου σήματος στη δεύτερη από τις προσφεύγουσες, τη van Graaf GmbH & Co. KG (στο εξής: van Graaf).

12 Με απόφαση της 10ης Ιουνίου 2008 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) το τέταρτο τμήμα του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή. Το εν λόγω τμήμα επιβεβαίωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών ότι τα επίμαχα σήματα ήσαν διαφορετικά από οπτική, ακουστική και εννοιολογική άποψη, οπότε δεν ήταν αναγκαίο να συγκριθούν τα οικεία προϊόντα, αφού δεν πληρούνταν μία από τις προϋποθέσεις του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, έστω και αν υποτεθεί ότι υπάρχει ομοιότητα των σημάτων λόγω και μόνο της εννοιολογικής τους ομοιότητας, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο, ακόμη και αν τα οικεία προϊόντα ήταν πανομοιότυπα, αφού στο σχετικό κοινό δεν θα δημιουργούνταν σύγχυση ως προς την εμπορική τους προέλευση.

13 Στις 11 Αυγούστου 2008 το Deutsches Patent- und Markenamt εξέδωσε πιστοποιητικό με το οποίο βεβαίωνε ότι από τις 17 Νοεμβρίου 2007 η van Graaf ήταν η νέα δικαιούχος του σήματος αντί της Peek & Cloppenburg.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 27 Αυγούστου 2008, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή.

15 Το ΓΕΕΑ και το The Queen Sirikit Institute of Sericulture, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Agriculture and Cooperatives, Thailand, κατέθεσαν υπόμνημα αντίκρουσης στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Δεκεμβρίου 2008.

16 Στις 16 Δεκεμβρίου 2008 το The Queen Sirikit Institute of Sericulture, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Agriculture and Cooperatives, Thailand, ζήτησε, με

το υπόμνημα αντίκρουσης, να υποκαταστήσει το Office of the Permanent Secretary, The Prime Minister's Office, Thailand, ενώπιον του Πρωτοδικείου, προκειμένου να παρέμβει στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, και διαβίβασε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιανουαρίου 2009 αντίγραφο της σύμβασης μεταβίβασης του κοινοτικού σήματος Thai Silk.

17 Με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Φεβρουαρίου 2009, το ΓΕΕΑ συναίνεσε να γίνει δεκτή η αίτηση υποκατάστασης. Με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε την ίδια ημέρα, οι προσφεύγουσες δήλωσαν ότι δεν είχαν αντίρρηση σχετικά με την υποκατάσταση αυτή.

18 Με διάταξη της 19ης Ιουνίου 2009 το Πρωτοδικείο επέτρεψε στο The Queen Sirikit Institute of Sericulture, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Agriculture and Cooperatives, Thailand, να υποκαταστήσει το Office of the Permanent Secretary, The Prime Minister's Office, Thailand, ως παρεμβαίνον στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου.

19 Με απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να απορρίψει ως απαράδεκτο το υπόμνημα αντίκρουσης του The Queen Sirikit Institute of Sericulture, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Agriculture and Cooperatives, Thailand, καθόσον το εν λόγω ινστιτούτο απέκτησε την ιδιότητα του παρεμβαίνοντος με την έκδοση της διάταξης του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 2009, πράγμα που σημαίνει ότι κατά την ημερομηνία κατάθεσης του εν λόγω υπομνήματος, δηλαδή στις 16 Δεκεμβρίου 2008, δεν είχε την ιδιότητα του διαδίκου στην υπό κρίση υπόθεση. Το Πρωτοδικείο κάλεσε το παρεμβαίνον να διατυπώσει την επιχειρηματολογία του σχετικά με την υπό κρίση υπόθεση κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

20 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Ιουλίου 2009, το The Queen Sirikit Institute of Sericulture, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Agriculture and Cooperatives, Thailand, κατέθεσε εκ νέου το υπόμνημα αντίκρουσης της 16ης Δεκεμβρίου 2008, καθώς και τα παραρτήματά του, προκειμένου να ληφθούν υπόψη στην υπό κρίση υπόθεση, ώστε να διασφαλιστεί προσηκόντως η τήρηση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως.

21 Η πρόεδρος του όγδοου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε, ενόψει των ιδιαίτερων περιστάσεων της υπόθεσης, να δεχθεί το έγγραφο αυτό και να επιτρέψει στους άλλους διαδίκους να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

22 Οι προσφεύγουσες, η Peek & Cloppenburg και η van Graaf, ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

23 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή της van Graaf ως απαράδεκτη,

— να απορρίψει την προσφυγή της Peek & Cloppenburg ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

24 Το παρεμβαίνον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

25 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 8ης Οκτωβρίου 2009.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

26 Οι προσφεύγουσες διευκρινίζουν ότι, για δικονομικούς και για προληπτικούς λόγους, η προσφυγή ασκήθηκε από την Peek & Cloppenburg, η οποία είναι ο τυπικά ζημιούμενος διάδικος, κατά την έννοια του άρθρου 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρου 65, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009), και από τη van Graaf, που είναι ο ουσιαστικά ζημιούμενος διάδικος. Οι προσφεύγουσες ζητούν επίσης να ενημερωθούν για το ενδεχόμενο να λάβει το Γενικό Δικαστήριο απόφαση με την οποία να κρίνει ότι μία μόνον από αυτές νομιμοποιείται ενεργητικά.

27 Το ΓΕΕΑ, βασιζόμενο στο άρθρο 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, επισημαίνει ότι η Peek & Cloppenburg μετείχε στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, οπότε είναι η μόνη που νομιμοποιείται ενεργητικά εν προκειμένω. Το σήμα βέβαια έχει μεταβιβαστεί στη van Graaf, στην οποία η προσβαλλόμενη απόφαση προξενεί ουσιαστική ζημία. Για την εφαρμογή όμως της διάταξης αυτής το αποφασιστικό στοιχείο είναι η τυπική ιδιότητα του διαδίκου στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Δεδομένου ότι η van Graaf ουδέποτε υπήρξε διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η εν λόγω εταιρία δεν νομιμοποιείται ενεργητικά στην προκείμενη διαδικασία.

28 Κατά το ΓΕΕΑ, το οποίο παραπέμπει στη νομολογία του Πρωτοδικείου, η van Graaf θα μπορούσε να υποκαταστήσει την Peek & Cloppenburg, λόγω της μεταβίβασης του προγενέστερου σήματος Thai Silk, υπό την προϋπόθεση ότι θα ζητούσε να υποκατασταθεί στα δικαιώματα της Peek & Cloppenburg και ότι το Γενικό Δικαστήριο θα επέτρεπε, με διάταξή του, την υποκατάσταση αυτή. Η van Graaf όμως δεν έχει υποβάλει καμία αίτηση υποκατάστασης.

29 Το παρεμβαίνον ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, διότι, πρώτον, η Peek & Cloppenburg δεν είναι πλέον, από τις 17 Νοεμβρίου 2007, δικαιούχος του σήματος, οπότε η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί βλαπτική για την εν λόγω εταιρία, υπό την έννοια του άρθρου 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, και, δεύτερον, η van Graaf δεν ήταν διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών και δεν παρενέβη στην εν λόγω διαδικασία, μολονότι κατέστη δικαιούχος του προγενέστερου σήματος λίγο μετά την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Κατά συνέπεια, καμία από τις δύο προσφεύγουσες δεν νομιμοποιείται ενεργητικά.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

30 Το άρθρο 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι «δικαίωμα προσφυγής έχει κάθε διάδικος της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, εφόσον η απόφαση του τμήματος αυτού δεν τον δικαιώνει».

31 Στο σημείο αυτό επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο δέχτηκε, σε μια υπόθεση στην οποία το σήμα είχε μεταβιβαστεί μετά από την έκδοση της απόφασης του τμήματος προσφυγών, αλλά πριν από την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, οι νέοι δικαιούχοι προγενέστερου σήματος μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και πρέπει να τους επιτρέπεται να μετέχουν ως διάδικοι στη διαδικασία, εφόσον έχουν αποδείξει ότι είναι κάτοχοι του δικαιώματος που προβάλλουν ενώπιον του ΓΕΕΑ [απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Ιουνίου 2005, T-301/03, Canali Ireland κατά ΓΕΕΑ — Canal Jean (CANAL JEAN CO. NEW YORK), Συλλογή 2005, σ. II-2479, σκέψη 19].

32 Επιβάλλεται επίσης η παρατήρηση ότι, στην υπόθεση στην οποία εκδόθηκε η απόφαση CANAL JEAN CO. NEW YORK, σκέψη 31 ανωτέρω, δεδομένου ότι ο νέος δικαιούχος του σήματος είχε αποδείξει τη μεταβίβαση του εν λόγω σήματος και το ΓΕΕΑ είχε καταχωρίσει τη μεταβίβαση αυτή κατόπιν της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ο νέος αυτός δικαιούχος είχε καταστεί διάδικος στην ενώπιον του ΓΕΕΑ διαδικασία (σκέψη 20).

33 Στην υπό κρίση υπόθεση, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Peek & Cloppenburg, με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 2007, υπέβαλε στο Deutsches Patent- und Markenamt αίτηση μεταβίβασης στη van Graaf διαφόρων σημάτων, μεταξύ των οποίων καταλεγόταν και το προγενέστερο σήμα, και ότι το Deutsches Patent- und Markenamt χορήγησε στις 11 Αυγούστου 2008 στον εκπρόσωπο της van Graaf πιστοποιητικό με το οποίο βεβαίωνε ότι το σήμα τής είχε μεταβιβαστεί από τις 17 Νοεμβρίου 2007, οπότε η van Graaf κατέστη διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ, κατά την έννοια του άρθρου 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 [βλ., επίσης, απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2007, T-134/06, Xentral κατά ΓΕΕΑ — Pages jaunes (PAGESJAUNES.COM), Συλλογή 2007, σ. II-5213].

34 Η ορθότητα του παραπάνω συμπεράσματος δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η μεταβίβαση του προγενέστερου σήματος καταχωρίστηκε επίσημα από το Deutsches Patent- und Markenamt και όχι από το ΓΕΕΑ, αφού το προγενέστερο σήμα καταχωρίστηκε στη Γερμανία και δεν αμφισβητήθηκε η μεταβίβασή του στη van Graaf.

35 Η προσφυγή συνεπώς έχει ασκηθεί παραδεκτώς από τη van Graaf.

36 Αφού πρόκειται για μία και την αυτή προσφυγή, δεν χρειάζεται να εξεταστεί κατά πόσο νομιμοποιείται η Peek & Cloppenburg (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 31, και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2003, T-374/00, Verband der freien Rohrwerke κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2275, σκέψη 57, και της 9ης Ιουλίου 2007, T-282/06, Sun Chemical Group κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-2149, σκέψη 50).

37 Από όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

38 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ένα μόνο λόγο ακύρωσης, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

Επιχειρήματα των διαδίκων

39 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι τα προϊόντα της κλάσης 25 που καλύπτει το σήμα το οποίο αφορά η αίτηση καταχώρισης (στο εξής: αιτούμενο σήμα) συμπίπτουν με τα προϊόντα που καλύπτει το προγενέστερο σήμα. Όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσης 24 που καλύπτει το αιτούμενο σήμα και τα προϊόντα της κλάσης 25 που καλύπτει το προγενέστερο σήμα, υπάρχει ομοιότητα, αφού τα ενδύματα και το μετάξι ανήκουν στην κατηγορία των κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων. Εξάλλου, αφού τα είδη ένδυσης χρησιμεύουν για ένδυση και το μετάξι αποτελεί συστατική τους ύλη και χρησιμοποιείται στην παραγωγή τους, τα προϊόντα αυτά τελούν σε ανταγωνισμό μεταξύ τους. Οι δίαυλοι διανομής και οι τόποι εμπορίας είναι και αυτοί συχνά ίδιοι.

40 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι τα επίδικα διακριτικά σημεία παρουσιάζουν μεγάλες ομοιότητες από οπτική άποψη, διότι το κυρίαρχο στοιχείο τους είναι η εικόνα ενός παγωνιού, οπότε οι ελάχιστες διαφορές μεταξύ των δύο αυτών σημείων, όσον αφορά την απεικόνιση του παγωνιού και ορισμένα δευτερεύοντα στοιχεία, δεν αρκούν για να προσλαμβάνει ο καταναλωτής με τις αισθήσεις του διαφορετικά τα δύο αυτά σημεία. Κατά τις προσφεύγουσες, θα ήταν εξωπραγματικό και τελείως ακατανόητο το να γίνει δεκτό, όπως δέχτηκε το τμήμα προσφυγών, ότι είναι αδύνατος ο «συσχετισμός των εικονιστικών στοιχείων των δύο σημείων με συγκεκριμένο είδος ζώου». Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, αντίθετα, ο μέσος καταναλωτής αναγνωρίζει στα επίδικα διακριτικά σημεία την απεικόνιση ενός παγωνιού, το οποίο δεν έχει κανένα περιγραφικό χαρακτήρα για τα προϊόντα των κλάσεων 24 και 25, οπότε προσελκύει την προσοχή του εν λόγω καταναλωτή. Επιπλέον, οι διαφορές μεταξύ των δύο αυτών σημείων, δηλαδή το πλαίσιο, η γραμμή και τα χρώματα, αποτελούν δευτερεύοντα στοιχεία, οπότε η προσοχή του μέσου καταναλωτή δεν αποσπάται από τα κυρίαρχα στοιχεία, τα οποία είναι ίδια σε αμφότερα τα επίδικα σημεία. Εξάλλου, ο όρος «thai silk» είναι περιγραφικός του μεταξιού και των ενδυμάτων, όσον αφορά τον Γερμανό καταναλωτή, ο οποίος αντιλαμβάνεται πλήρως τη σημασία του, και δεν επηρεάζει επομένως τον τρόπο με τον οποίο ο καταναλωτής προσλαμβάνει το αιτούμενο σήμα.

41 Κατά τις προσφεύγουσες, το Πρωτοδικείο έχει αναγνωρίσει με πολλές αποφάσεις του την ύπαρξη κινδύνου σύγχυσης λόγω παρόμοιων οπτικών στοιχείων, έστω και αν ένα από τα συγκρινόμενα σημεία περιέχει επιπλέον ένα λεκτικό στοιχείο, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η αυξημένη διακριτική δύναμη του άλλου σημείου.

42 Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι, από ακουστική άποψη, τα επίδικα σημεία είτε παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα είτε είναι μη συγκρίσιμα και ότι, από εννοιολογική άποψη, είτε παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα είτε είναι πανομοιότυπα.

43 Οι προσφεύγουσες καταλήγουν ότι στη γερμανική αγορά υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του σχετικού κοινού, το οποίο συνίσταται σε καταναλωτές που έχουν τη συνήθη ενημέρωση και επιδεικνύουν τη συνήθη προσοχή και σύνεση. Επιπλέον, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός αφενός ότι ο καταναλωτής συγκρατεί στη μνήμη του μια ατελή εικόνα των σημάτων και αφετέρου ότι το προγενέστερο σήμα έχει, σε μεγάλο βαθμό, εγγενή διακριτικό χαρακτήρα. Η οπτική σύγκριση των σημάτων είναι

ιδιαίτερα σημαντική σε σχέση με τα οικεία προϊόντα, διότι τα προϊόντα αυτά πωλούνται συνήθως σε καταστήματα αυτοεξυπηρέτησης.

44 Το ΓΕΕΑ και το παρεμβαίνον ζητούν την απόρριψη του λόγου αυτού.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

45 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση, εάν, «λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα· ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα».

46 Εξάλλου, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, περίπτωση ii, του κανονισμού 40/94 [νυν άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, περίπτωση ii, του κανονισμού 207/2009], ως «προγενέστερα σήματα» νοούνται τα καταχωρισμένα σε κράτος μέλος σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αίτησης κοινοτικού σήματος.

47 Κατά πάγια νομολογία, συνιστά κίνδυνο σύγχυσης το ενδεχόμενο να δημιουργηθεί στο κοινό η πεποίθηση ότι τα σχετικά προϊόντα ή οι σχετικές υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από οικονομικώς συνδεόμενες μεταξύ τους επιχειρήσεις [βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Σεπτεμβρίου 2008, T-325/06, Boston Scientific κατά ΓΕΕΑ — Terumo (CAPIO), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 70 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998,

σ. I-5507, σκέψη 29, και της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψη 17].

48 Επιπλέον, η ύπαρξη κινδύνου σύγχυσης του κοινού πρέπει να εκτιμάται συνολικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των κρίσιμων παραγόντων της συγκεκριμένης υπόθεσης (βλ. απόφαση CAPIO, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 71 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL, Συλλογή 1997, σ. I-6191, σκέψη 22, και της 22ας Ιουνίου 2000, C-425/98, Marca Mode, Συλλογή 2000, σ. I-4861, σκέψη 40).

49 Αυτή η συνολική εκτίμηση προϋποθέτει μια σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ των συνεκτιμώμενων παραγόντων και, ιδίως, μεταξύ της ομοιότητας των σημάτων και της ομοιότητας των καλυπτόμενων από τα σήματα προϊόντων ή υπηρεσιών. Για παράδειγμα, ο τυχόν χαμηλός βαθμός ομοιότητας των προσδιοριζόμενων από τα σήματα προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμίζεται από τον υψηλό βαθμό ομοιότητας των σημάτων και αντιστρόφως [απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2007, σ. I-7333, σκέψη 48, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2002, T-6/01, Matratzen Concord κατά ΓΕΕΑ — Hukla Germany (MATRATZEN), Συλλογή 2002, σ. II-4335, σκέψη 25]. Η σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ των παραγόντων αυτών προβάλλεται στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, κατά την οποία η έννοια της ομοιότητας πρέπει να ερμηνεύεται σε συνάρτηση με τον κίνδυνο σύγχυσης, του οποίου η εκτίμηση εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, και ιδίως από το κατά πόσον το σήμα είναι γνωστό στην αγορά, από τη συσχέτιση που μπορεί να γίνει με το χρησιμοποιηθέν ή καταχωρισθέν σημείο, από τον βαθμό ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου και μεταξύ των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών (βλ. απόφαση CAPIO, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 72 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

50 Εξάλλου, η συνολική εκτίμηση του κινδύνου σύγχυσης πρέπει, όσον αφορά την οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα των επίμαχων σημείων, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που δημιουργούν τα σημεία αυτά, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους. Συγκεκριμένα, από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, κατά το οποίο «υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού», προκύπτει ότι ο τρόπος με τον οποίο ο μέσος καταναλωτής του επίμαχου είδους προϊόντος ή υπηρεσίας προσλαμβάνει τα σήματα έχει καθοριστική σημασία για τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου σύγχυσης. Ο μέσος καταναλωτής, όμως, προσλαμβάνει συνήθως ένα σήμα ως ενιαίο σύνολο και δεν επιδίδεται σε εξέταση των διαφόρων λεπτομερειών του (βλ. απόφαση

CAPIO, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 73 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση SABEL, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 23, και απόφαση Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 25).

51 Στο πλαίσιο της συνολικής εκτίμησης του κινδύνου σύγχυσης, ο μέσος καταναλωτής των οικείων προϊόντων θεωρείται ότι έχει τη συνήθη ενημέρωση και ότι επιδεικνύει εύλογη προσοχή και σύνεση. Εξάλλου, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το στοιχείο ότι ο μέσος καταναλωτής σπανίως έχει τη δυνατότητα να συγκρίνει απευθείας τα διάφορα σήματα, αλλά επαφίεται στην ατελή εικόνα που έχει συγκρατήσει στη μνήμη του. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη ότι το επίπεδο της προσοχής του μέσου καταναλωτή ποικίλλει αναλόγως της κατηγορίας των επίμαχων προϊόντων ή υπηρεσιών [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2002, T-104/01, Oberhauser κατά ΓΕΕΑ — Petit Liberto (Fifties), Συλλογή 2002, σ. II-4359, σκέψη 28, και της 30ής Ιουνίου 2004, T-186/02, BMI Bertollo κατά ΓΕΕΑ — Diesel (DIESELIT), Συλλογή 2004, σ. II-1887, σκέψη 38· βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 26].

52 Εν προκειμένω, από το σημείο 16 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει αφενός ότι το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη το γερμανόφωνο κοινό, αφού το προγενέστερο σήμα είναι γερμανικό σήμα, και αφετέρου ότι το κοινό σε σχέση με το οποίο πρέπει να εκτιμάται ο κίνδυνος σύγχυσης αντιπροσωπεύει ο μέσος γερμανόφωνος καταναλωτής, ο οποίος θεωρείται ότι έχει τη συνήθη ενημέρωση και ότι επιδεικνύει εύλογη προσοχή και σύνεση. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι αυτό το σημείο εκκίνησης είναι ορθό, πράγμα που άλλωστε δεν αμφισβητήθηκε από τις προσφεύγουσες.

53 Το παρεμβαίνον υποστηρίζει πάντως ότι το σχετικό κοινό είναι κοινό με υψηλό βαθμό προσοχής.

54 Όταν όμως πρόκειται για προϊόντα που, όπως τα επίμαχα στην κύρια δίκη, είναι τρέχουσας κατανάλωσης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών δέχτηκε ότι το σχετικό κοινό αντιπροσωπεύει ο μέσος καταναλωτής, ο οποίος θεωρείται ότι έχει τη συνήθη ενημέρωση και ότι επιδεικνύει εύλογη προσοχή και σύνεση

[βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Οκτωβρίου 2005, T-423/04, Bunker & BKR κατά ΓΕΕΑ — Marine Stock (B.K.R.), Συλλογή 2005, σ. II-4035, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

Επί της ομοιότητας των σημείων

55 Πρώτον, όσον αφορά τη σύγκριση από οπτική άποψη, ορθώς το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε, με το σημείο 17 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι τα επίδικα σημεία διαφέρουν από οπτική άποψη.

56 Συγκεκριμένα, τα δύο σημεία συνίστανται σε μια απεικόνιση ζώου. Το αιτούμενο σήμα συνίσταται στη γραφιστική απεικόνιση ενός ζώου, και συγκεκριμένα ενός παγωνιού σε προφίλ, σε όρθια στάση και με κλίση προς τα δεξιά, του οποίου τα πόδια δεν φαίνονται, ενώ η ουρά του μοιάζει να είναι καλυμμένη από οφθαλμοειδή στίγματα. Το στοιχείο αυτό του σήματος έχει γαλάζιο χρώμα και βρίσκεται στο κέντρο ενός επίσης γαλάζιου κύκλου, πάνω από τον οποίο είναι γραμμένη η φράση «thai silk». Το προς σύγκριση προγενέστερο σήμα συνίσταται επίσης σε μια απεικόνιση πτηνού, σε προφίλ, σε όρθια στάση και με κλίση προς τα δεξιά, αλλά δεν διακρίνεται αμέσως ότι πρόκειται για απεικόνιση παγωνιού, διότι η απεικόνιση αυτή είναι σχηματική. Το πτηνό αυτό έχει λοφίο, πόδια που έχουν σχεδιαστεί σχηματικά, καθώς και ουρά, η οποία μοιάζει να είναι καλυμμένη από λέπια. Εντούτοις, ακόμη και αν ένα τμήμα του κοινού ενδέχεται να αντιλαμβάνεται το εικονιστικό αυτό στοιχείο ως απεικόνιση παγωνιού, η απεικόνιση αυτή είναι τόσο διαφορετική από τη γραφιστική απεικόνιση του ζώου αυτού στο αιτούμενο σήμα που το εν λόγω κοινό τις προσλαμβάνει οπτικά με διαφορετικό τρόπο.

57 Όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 21 της προσβαλλόμενης απόφασης, το γεγονός και μόνον ότι αμφότερες οι απεικονίσεις έχουν κλίση προς τα δεξιά δεν δημιουργεί οπτική ομοιότητα των επίδικων σημάτων.

58 Δεύτερον, όσον αφορά τη σύγκριση από ακουστική άποψη, υπενθυμίζεται ότι η ηχητική αναπαραγωγή ενός σύνθετου σημείου αντιστοιχεί, υπό αυστηρή έννοια, στην αναπαραγωγή όλων των λεκτικών του στοιχείων, ανεξαρτήτως των ιδιαιτεροτήτων τους από πλευράς γραφικής απεικόνισης, οι οποίες εμπίπτουν μάλλον στην ανάλυση του σημείου από οπτική άποψη [απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαΐου 2005, T-352/02, Creative Technology κατά ΓΕΕΑ — Vila Ortiz (PC WORKS), Συλλογή 2005, σ. II-1745, σκέψη 42].

59 Συναφώς πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όπως ορθά τόνισε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 23 της προσβαλλόμενης απόφασης, τα επίδικα σημεία είναι επίσης διαφορετικά. Συγκεκριμένα, το αιτούμενο σήμα εμπεριέχει το λεκτικό στοιχείο «thai silk», το οποίο δεν περιλαμβάνεται στο προγενέστερο σήμα. Εφόσον το σχετικό κοινό θα χρησιμοποιεί αυτό το λεκτικό στοιχείο για να αναφέρεται στο αιτούμενο σήμα, δεν υπάρχει καμία ακουστική ομοιότητα που θα μπορούσε να οφείλεται ενδεχομένως στο γεγονός ότι το εν λόγω κοινό διακρίνει το ίδιο ζώο σε αμφότερα τα σήματα. Συγκεκριμένα, αποκλείεται το ενδεχόμενο να μην προφέρει το σχετικό κοινό, όταν αναφέρεται στο αιτούμενο σήμα, το λεκτικό στοιχείο του, αλλά τη γερμανική λέξη που περιγράφει το ζώο που απεικονίζεται στο εικονιστικό του στοιχείο, το οποίο άλλωστε είναι κάπως απροσδιόριστο, δεδομένου ότι δεν αποκλείεται το εν λόγω κοινό να μη διακρίνει αμέσως το παγώνι στο εικονιστικό αυτό στοιχείο.

60 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι το λεκτικό στοιχείο του αιτούμενου σήματος μπορεί να θεωρηθεί περιγραφικό, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, εντούτοις το σχετικό κοινό, όταν θα αναφέρεται στο εν λόγω σήμα, θα προφέρει μόνον το λεκτικό στοιχείο του και όχι τη λέξη που αντιστοιχεί στο απεικονιζόμενο ζώο, διότι η αντιστοιχία αυτή είναι εξ ορισμού έμμεση και εν προκειμένω αβέβαιη, όσον αφορά τη λέξη αυτή, παρά τη νομολογία που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες και κατά την οποία το κοινό δεν εκλαμβάνει ένα περιγραφικό στοιχείο που αποτελεί τμήμα ενός σύνθετου σήματος ως το διακριτικό και κυρίαρχο στοιχείο της συνολικής εντύπωσης που δημιουργεί το σήμα αυτό [βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 2008, T-205/06, NewSoft Technology κατά ΓΕΕΑ — Soft (Presto! Bizcard Reader), που δεν έχει δημοσιευτεί στη Συλλογή, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

61 Τρίτον, όσον αφορά τη σύγκριση από εννοιολογική άποψη, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, όπως τόνισε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 24 της προσβαλλόμενης απόφασης, για να υπάρχει ομοιότητα, πρέπει το σχετικό κοινό να προσλαμβάνει άμεσα

αμφότερες τις απεικονίσεις ως απεικονίσεις παγωνιού. Δεν υπάρχει επίσης αμφιβολία ότι δεν έχει αποδειχθεί ότι αυτό όντως συμβαίνει, αφού οι δύο απεικονίσεις διαφέρουν οπτικά.

62 Δεν μπορεί πάντως να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ότι ένα μέρος του σχετικού κοινού διακρίνει ότι σε αμφότερα τα εικονιστικά στοιχεία υπάρχει ένα παγώνι, πράγμα που θα οδηγούσε πιθανώς στο συμπέρασμα ότι τα επίδικα σημεία παρουσιάζουν κάποια εννοιολογική ομοιότητα. Συγκεκριμένα, το προγενέστερο σήμα, μολονότι έχει σχεδιαστεί σχηματικά, απεικονίζει ορισμένα από τα χαρακτηριστικά του παγωνιού, δηλαδή το λοφίο και τη μακριά ουρά. Το δε αιτούμενο σήμα πλησιάζει περισσότερο στην απεικόνιση του παγωνιού, λόγω της παρουσίας των οφθαλμοειδών στιγμάτων και της γενικότερης στάσης του απεικονιζόμενου ζώου.

63 Στο σημείο αυτό υπενθυμίζεται ότι η εννοιολογική ομοιότητα οφείλεται στο γεγονός ότι δύο σήματα χρησιμοποιούν εικόνες που ταυτίζονται ως προς το σημασιολογικό τους περιεχόμενο (απόφαση SABEL, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 24). Επομένως, εφόσον γίνει δεκτό ότι το σχετικό κοινό ενδέχεται να διακρίνει ένα παγώνι στα επίδικα σήματα, αυτό θα σημαίνει ότι τα σήματα αυτά χρησιμοποιούν εικόνες που συμπίπτουν ως προς το εννοιολογικό τους περιεχόμενο, ότι δηλαδή οι εικόνες αυτές υποβάλλουν ή δημιουργούν στο εν λόγω κοινό μια αντίληψη περί ομορφιάς ή κομψότητας των οικείων προϊόντων, οι οποίες αποτελούν χαρακτηριστικά που αποδίδονται κατά παράδοση στο παγώνι.

64 Επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση ότι ο βαθμός εννοιολογικής ομοιότητας πρέπει να θεωρηθεί χαμηλός, διότι τα επίδικα σήματα υποβάλλουν ή δημιουργούν έμμεσα μόνο στο εν λόγω κοινό την αντίληψη ότι έχουν το ίδιο εννοιολογικό περιεχόμενο.

65 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κακώς το τμήμα προσφυγών κατέληξε, στο σημείο 24 της προσβαλλόμενης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι τα επίδικα σημεία δεν παρουσιάζουν εννοιολογική ομοιότητα. Πρέπει πάντως να τονιστεί ότι η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί, στο παρόν στάδιο της ανάλυσης, να έχει ως συνέπεια την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης, αφού το τμήμα προσφυγών, κατά την εξέταση της ύπαρξης εννοιολογικής ομοιότητας μεταξύ των επίδικων σημείων, εξέτασε σε άλλο χωρίο, στο σημείο 29 της προσβαλλόμενης απόφασης, το ενδεχόμενο ύπαρξης κινδύνου σύγχυσης.

Επί της ομοιότητας των προϊόντων

66 Όπως προκύπτει από το σημείο 29 της προσβαλλόμενης απόφασης, τα προϊόντα της κλάσης 25 που καλύπτει το προγενέστερο σήμα, δηλαδή τα ενδύματα, περιλαμβάνουν τα καλυπτόμενα από το κοινοτικό εικονιστικό σήμα Thai Silk προϊόντα των κλάσεων 24 και 25, δηλαδή το μετάξι και τα ενδύματα από μετάξι αντίστοιχα.

67 Κατά συνέπεια, τα επίμαχα προϊόντα πρέπει να θεωρηθούν πανομοιότυπα, οπότε δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα του παρεμβαίνοντος ότι τα ενδύματα και το μετάξι δεν αποτελούν πανομοιότυπα προϊόντα.

Επί του κινδύνου σύγχυσης

68 Μολονότι τα επίμαχα προϊόντα είναι πανομοιότυπα και μολονότι τα επίδικα σημεία παρουσιάζουν χαμηλό βαθμό εννοιολογικής ομοιότητας, ορθώς το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η γενική εντύπωση που δημιουργούν τα επίδικα σήματα δεν μπορεί να δημιουργήσει κίνδυνο σύγχυσης του σχετικού κοινού.

69 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να μπορεί η εννοιολογική ομοιότητα που οφείλεται στο γεγονός ότι δύο σήματα χρησιμοποιούν εικόνες που ταυτίζονται ως προς το σημασιολογικό τους περιεχόμενο να δημιουργήσει κίνδυνο σύγχυσης, αν το προγενέστερο σήμα έχει ιδιαίτερο διακριτικό χαρακτήρα είτε εγγενώς είτε λόγω της φήμης που έχει μεταξύ του κοινού. Αν όμως το σήμα δεν έχει ιδιαίτερη φήμη και συνίσταται σε εικόνα με πολύ λίγα φανταστικά στοιχεία, η απλή εννοιολογική ομοιότητα μεταξύ των σημάτων δεν αρκεί προς δημιουργία κινδύνου σύγχυσης (βλ. απόφαση SABEL, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψεις 24 και 25).

70 Διαπιστώνεται όμως ότι ούτε από τη δικογραφία ούτε από την επιχειρηματολογία των διαδίκων προκύπτει ότι το προγενέστερο σήμα έχει ιδιαίτερο διακριτικό χαρακτήρα εγγενώς ή λόγω της ενδεχόμενης φήμης του.

71 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου σύγχυσης, η οπτική, η ακουστική και η εννοιολογική πτυχή των επίμαχων σημείων δεν έχουν πάντοτε την ίδια βαρύτητα. Πρέπει να εξετάζονται οι αντικειμενικές συνθήκες υπό τις οποίες τα σήματα μπορούν να εμφανίζονται στην αγορά. Η σπουδαιότητα των στοιχείων ομοιότητας ή διαφοράς των σημάτων μπορεί να εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από τα εγγενή χαρακτηριστικά τους ή από τις συνθήκες εμπορίας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζονται από τα επίμαχα σήματα. Αν τα προϊόντα, τα οποία προσδιορίζονται με τα επίμαχα σήματα, πωλούνται συνήθως σε καταστήματα αυτοεξυπηρέτησης, όπου ο καταναλωτής επιλέγει μόνος του το προϊόν και, επομένως, πρέπει να βασιστεί κυρίως στην εικόνα του σήματος το οποίο έχει τεθεί επί του οικείου προϊόντος, η οπτική ομοιότητα των σημάτων έχει, κατά κανόνα, μεγαλύτερη σημασία. Αν, αντιθέτως, το προσδιοριζόμενο προϊόν πωλείται ως επί το πλείστον διά του προφορικού λόγου, η ακουστική ομοιότητα των σημάτων έχει, κατά κανόνα, μεγαλύτερη βαρύτητα [απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Οκτωβρίου 2004, T-117/03 έως T-119/03 και T-171/03, New Look κατά ΓΕΕΑ — Naulover (NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE και NLCollection), Συλλογή 2004, σ. II-3471, σκέψη 49].

72 Σε σχέση με τα προϊόντα που αφορά η υπό κρίση υπόθεση και τον τρόπο εμπορίας τους, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν υπάρχει ούτε οπτική ούτε ακουστική ομοιότητα των επίδικων σημάτων, με δεδομένο ότι η οπτική και η ακουστική ομοιότητα έχουν εν προκειμένω τη μεγαλύτερη σημασία.

73 Επομένως, οι διαπιστωθείσες οπτικές και ακουστικές διαφορές είναι ικανές να εξουδετερώσουν τον χαμηλό βαθμό εννοιολογικής ομοιότητας. Συγκεκριμένα, το σχετικό κοινό, αν έχει ενώπιόν του τα δύο επίμαχα σήματα, αποκλείεται να τα συσχετίσει και να εκτεθεί έτσι σε κίνδυνο σύγχυσης, θεωρώντας ότι τα οικεία προϊόντα προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή από οικονομικώς συνδεόμενες μεταξύ τους επιχειρήσεις. Εξάλλου, μολονότι οι παραγωγοί ενδυμάτων δημιουργούν ενίοτε πολλές σειρές προϊόντων, είναι τελείως απίθανο, όπως άλλωστε διαπίστωσε ορθά το τμήμα προσφυγών στο σημείο 32 της προσβαλλόμενης απόφασης, να θεωρήσει το σχετικό

κοινό, αν έχει ενώπιόν του τα δύο επίμαχα σήματα, ότι πρόκειται για παραλλαγές του ίδιου σήματος ή για παράγωγα σήματα του ίδιου κατασκευαστή.

74 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο μόνος προβαλλόμενος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί, οπότε πρέπει να απορριφθεί και η προσφυγή.

Επί των δικαστικών εξόδων

75 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Peek & Cloppenburg και η van Graaf ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα του ΓΕΕΑ και του παρεμβαίνοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Peek & Cloppenburg και τη van Graaf GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Παπασάββας Wahl

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Απριλίου 2010.

(υπογραφές)